

LAAT DE WERELD ACHTER

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

RUMAAN ALAM

LAAT
DE WERELD
ACHTER

Vertaald door Jan de Nijs

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5474 8

© 2021 Rumaan Alam

© 2021 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Jan de Nijs

Oorspronkelijke titel *Leave the World Behind*

Oorspronkelijke uitgever Ecco

Omslagontwerp Marry van Baar,

gebaseerd op een ontwerp van Sara Wood

Omslagillustratie *Night Swimming* (2019) © Jessica Brill

Foto auteur © David A. Land

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Simon en Xavier

*Love goes on like birdsong,
As soon as possible after a bomb.*

Bill Callahan, 'Angela'

Goed, de zon scheen. Dat beschouwden ze als een gunstig voor-teken – mensen zien overal vingerwijzingen in. Het kwam erop neer dat er geen wolkje aan de lucht was. De zon waar de zon altijd stond. Hardnekkig en onverschillig.

Wegen smolten samen. Het verkeer stolde. Hun grijze auto was een stolp, een microklimaat: airconditioning, de stank van pubers (zweet, voeten, talg), Amanda's Franse shampoo, het geritsel van afval, want daar lag het altijd vol mee. De auto was Clays domein, en hij was zo laks dat het zich steeds weer ophoopte, de aan elkaar gekleefde havervlokken uit de mueslirepen die hij in het groot in-kocht, de onverklaarbare kous, een abonnementskaartje van *The New Yorker*, een verfrommeld zakdoekje, hard van het snot, een wit sliertje plastic dat god weet wanneer van een pleister was gepulkt. Kinderen hadden voortdurend pleisters nodig, roze huid die openbarst als zomerfruit.

Het zonlicht op hun armen was geruststellend. De ramen waren voorzien van een getinte bescherm laag om kanker op afstand te houden. Het nieuws ging over het orkaanseizoen, steeds heftiger stormen met welluidende namen van een van tevoren goedgekeurde lijst. Amanda zette de radio zachter. Was het ergens niet seksistisch dat Clay altijd reed? Tja, Amanda had nu eenmaal geen geduld voor de bijkomende sacramenten van het inparkeren en de twintigduizendkilometerbeurt. Bovendien ontleende Clay trots

aan dergelijke dingen. Hij was docent aan een universiteit en dat leek te correleren met het genoegen dat hij ontleende aan het verrichten van de nuttige taken des levens: oude kranten samenbinden om ze naar het oud papier te brengen, chemische korrels op de stoep strooien als het glad dreigde te worden, peertjes vervangen, met een plopper de gootsteen ontstoppen.

De auto was niet nieuw genoeg om luxueus te zijn en niet oud genoeg om voor armoedig door te gaan. Een middenklasser voor mensen uit de middenklasse, eerder ontworpen om geen aanstoot te geven dan om aantrekkelijk te zijn, aangeschaft in een showroom met spiegelwanden, een paar halfhartige ballonnen en minder klanten dan verkopers, die in groepjes van twee of drie rondhingen, rammelend met het kleingeld in de broekzakken van hun goedkope confectiekleding. Soms liep Clay op een parkeerplaats naar de verkeerde auto (het was een populair model, 'grafietgrijs'), en maakte zich dan kwaad als de contactloze sleutel geen verbinding maakte.

Archie was zestien. Hij droeg wanstaltige sneakers, zo groot als broden. Er hing een melkgeur om hem heen, zoals bij kleine baby's, met een ondertoon van zweet en hormonen. Om die te verdoezelen spoot hij een chemisch goedje in de plukken haar onder zijn armen, een geur die niets natuurlijks had, het toppunt van mannelijkheid volgens de een of andere focusgroep. Rose zorgde beter voor zichzelf. De schaduw van een jong meisje in bloei; een bloedhond zou het metaal kunnen ruiken onder de geur van beginnerscosmetica, de puberale voorliefde voor nepappels en kersen. Ze stonken, alle vier, maar je kon niet over de snelweg rijden met de ramen open, dat maakte te veel lawaai.

'Deze moet ik even nemen.' Amanda hield haar telefoon waarschuwend omhoog, ook al zei niemand iets. Archie keek op zijn eigen telefoon en Rose op de hare, beide met spelletjes en door hun ouders goedgekeurde sociale media. Archie was aan het appen met zijn vriend Dillon, wiens twee vaders in scheiding lagen en hem daarom de hele zomer wiet lieten roken op de zolder van hun huis

in Bergen Street. Rose had al meerdere foto's van hun reis gepost, al waren ze nog maar net de districtsgrens gepasseerd.

'Hé, Jocelyn...'. Nu telefoons wisten wie er belde waren beleefdheden overbodig geworden. Amanda was accountdirector, Jocelyn was accountsupervisor en, in de taal van het moderne kantoor, een van haar drie directe medewerkers voor wie zij als klankbord fungeerde. Jocelyn, geboren en getogen in South Carolina, was van Koreaanse komaf, en Amanda kon zich maar niet onttrekken aan de indruk dat haar temerige accent misplaatst was. Dit was zo racistisch dat ze het nooit aan iemand zou bekennen.

'Sorry dat ik stoor...'. Jocelyns hortende ademhaling. Het was meer haar machtspositie die angst aanjoeg dan Amanda zelf. Amanda was haar carrière begonnen in de studio van een nukkige Deen met een soort monnikenkapsel. Toen ze hem de vorige winter onverwacht weer tegen het lijf liep in een restaurant, was ze onpasselijk geworden.

'Geen probleem.' Amanda was niet edelmoedig. Het telefoontje was een opluchting. Ze wilde dat haar collega's haar nodig hadden, zoals God wil dat we blijven bidden.

Clay trommelde met zijn vingers op het met leer beklede stuur, wat hem op een zijdelingse blik van zijn vrouw kwam te staan. Hij keek in de achteruitkijkspiegel om te zien of zijn kinderen er nog waren, een gewoonte die zich had gevormd toen ze nog klein waren. Het ritme van hun ademhaling was regelmatig. De telefoons hadden dezelfde uitwerking op hen als die bolvormige fluiten op cobra's hebben.

Geen van hen registreerde het snelweglandschap echt. De hersens sturen de ogen aan en uiteindelijk nemen de verwachtingen die je van iets hebt de plaats in van de werkelijkheid. Gele borden met zwarte pictogrammen, heuvels die vervagen in muren van betonplaten, af en toe een glimp van een spoorwegviaduct, een basketbalveldje, een bovengronds zwembad. Amanda knikte tijdens het telefoneren, niet ten behoeve van degene aan de andere kant van de lijn, maar om zichzelf ervan te overtuigen dat ze betrokken

was. Soms zat ze zo driftig te knikken dat ze vergat te luisteren.

‘Jocelyn...’ Amanda zocht naar wijze woorden. Het was Jocelyn eerder om Amanda’s goedkeuring te doen dan om haar inbreng. De kantoorhiërarchie was willekeurig, zoals alles. ‘Dat is prima. Dat lijkt me een goed besluit. We zitten net op de snelweg. Je mag me altijd bellen, zit daar maar niet over in. Maar het bereik is daar niet overal even goed. Vorige zomer had ik datzelfde probleem, weet je nog?’ Ze zweeg even, beschaamd: waarom zou haar ondergeschikte zich haar vakantie van vorig jaar herinneren? ‘En dit jaar gaan we nog verder weg!’ Ze maakte er een grapje van. ‘Maar bel of mail me gerust, geen probleem. Succes ermee.’

‘Alles oké op kantoor?’ Clay kon het niet laten om ‘kantoor’ met een zekere bijklank uit te spreken. Het was een synecdoche voor haar beroep, waarvan hij grotendeels – maar niet helemaal – begreep wat het inhield. Een vrouw hoorde haar eigen leven te hebben, en Amanda’s leven was heel anders dan het zijne. Misschien was dat wel de reden dat ze zo gelukkig waren. Minstens de helft van de stellen die ze kenden was gescheiden.

‘Prima.’ Een van haar meestgebruikte gemeenplaatsen was dat een groot aantal banen niet van elkaar te onderscheiden waren, omdat ze allemaal neerkwamen op het versturen van e-mails waarin de baan zelf werd opgehemeld. Een werkdag bestond uit verschillende communiqués over de onderhavige werkdag, enige bureaucratische beleefdheden, zeventig minuten lunchpauze, twintig minuten rondlopen door de kantoortuin en vijftwintig minuten koffiedrinken. Soms vond ze haar eigen rol in die hele poppenkast belachelijk, en andere keren voelde ze zich belangrijk.

Het verkeer viel best mee, maar toen de snelwegen zich tot straten vernauwden, viel het niet meer mee. Een beetje zoals de laatste zware etappe van een zalm op de terugweg naar zijn paaigrond, maar dan met weelderig groene middenbermen en winkelcentrumpjes met door vochtplekken ontsierd stucwerk. De plaatsen waar ze doorheen reden waren ofwel fabriekssteden vol Midden-Amerikaanse immigranten, of welvarende gemeenten die werden

bevolkt door de witte middenklasse van loodgieters, binnenhuis-architecten en makelaars. De echte rijken woonden in een andere wereld, zoals Narnia. Daar kwam je soms per ongeluk terecht, via een doodlopend weggetje vol verkeersdrempels, met aan het onvermijdelijke einde een keerpunt, een koloniaal herenhuis, een uitzicht op een vijver. Er hing de zoete mengeling van zeewind en voorspoed in de lucht, goed voor tomaten en maïs, maar je had het idee dat je ook een vleugje opving van dure auto's, kunst en de zachte stoffen die rijke mensen in dikke lagen op hun divans hebben liggen.

‘Zullen we ergens stoppen om een hapje te eten?’ Clay geuude aan het einde van zijn zin, een gesmoord geluid.

‘Ik sterf van de honger.’ Archie overdreef altijd.

‘Gaan we naar de Burger King?’ Rose had het restaurant gezien.

Clay voelde zijn vrouw verstrakken. Zij had liever dat ze gezond aten (vooral Rose). Hij pikte haar afkeuring op alsof het een sonarsignaal was. Het leek op de zwelling die aan een erectie voorafging. Ze waren zestien jaar getrouwd.

Amanda nam Franse frietjes. Archie bestelde een belachelijk grote portie kipnuggets. Hij gooide ze in een papieren zak, deed er een handvol frietjes bij, goot er de inhoud van een met folie afgedekt bakje kleverige zoete saus overheen en begon tevreden te kauwen.

‘Gatver.’ Rose ergerde zich aan haar broer, omdat hij haar broer was. Zelf at ze, minder netjes dan ze dacht, een hamburger. Ze had een krans van mayonaise om haar roze lippen. ‘Mam, Hazel heeft me een pin gestuurd – kun je even kijken hoe ver haar huis is?’

Amanda herinnerde zich hoe geschokt ze was geweest door de luidruchtigheid waarmee haar kinderen toen ze klein waren aan haar borst hadden gelegen. Zuigend en lurkend met het geluid van een gorgelende afvoerpijp, de onbekommerde boeren en gedempte scheten als van een vochtige zevenklapper, dierlijk en schaamtelos. Ze stak haar hand naar achteren voor haar dochters telefoon, die plakkerig was van het eten en vette vingers, en warm door overmatig gebruik.

‘Dat zal echt niet bij ons in de buurt zijn, lieverd.’

Hazel was niet zozeer een vriendin van Rose als wel een van haar obsessies. Rose was nog te jong om het te begrijpen, maar de vader van Hazel zat in het bestuur van de investeringsbank Lazard, de vakanties van de twee gezinnen zouden niet erg op elkaar lijken.

‘Kijk nou gewoon even. Je zei dat we er misschien heen konden rijden.’

Dat was zo’n belofte die ze deed als ze maar met een half oor luisterde en die ze later betreurde, omdat haar kinderen altijd othielden wat ze had gezegd. Amanda keek op de telefoon. ‘Dat is in East Hampton, lieverd. Dat is minstens een uur rijden. Of meer, afhankelijk van het tijdstip.’

Rose liet zich met hoorbaar misprijzen achteroverzakken op de achterbank. ‘Mag ik mijn telefoon terug, alsjeblieft?’

Amanda draaide zich om en keek haar kwade en teleurgestelde dochter aan. ‘Het spijt me zeer, maar ik heb geen zin om twee uur vast te zitten in het drukke zomerverkeer omdat jij zo nodig ergens wil spelen. Het is ook mijn vakantie.’

Het meisje vouwde haar armen voor haar borst, haar lippen als een wapen pruilend vooruitgestoken. Spelen! Ze was beledigd.

Archie keek naar zijn kauwende spiegelbeeld in het autoraampje.

Clay at terwijl hij reed. Amanda zou het hem nooit vergeven als ze een ongeluk kregen omdat hij was afgeleid door een broodje van zevenhonderd calorieën.

De wegen werden nog smaller. Zo nu en dan een kraampje in de berm bij een boerenerf – betaling op goed vertrouwen: groene vilten bakjes met harige frambozen, gistend in hun sap, en een houten kistje om je vijf dollar in achter te laten. Alles was zo groen dat het eerlijk gezegd een beetje belachelijk was. Je kreeg zin om ervan te proeven: de auto stilzetten, uitstappen, je op handen en voeten laten zakken en een hap van de aarde zelf nemen.

‘Tijd voor wat frisse lucht.’ Clay deed alle ramen open om de

stank van zijn ruftende kinderen te verdrijven. Hij minderde vaart omdat het een bochtige weg was, verleidelijk slingerend als een heupwiegend kontje. Designerbrievbussen als het bordje van een bedelaar: goede smaak en bakken met geld, rijdt u rustig verder. Je zag geen enkel huis, zo vol stonden de bomen in blad. Er waren borden die waarschuwden voor overstekende herten, achterlijk en gewend aan de aanwezigheid van mensen. Ze liepen vol zelfvertrouwen de weg op, terwijl ze door hun divergente scheelheid nagenoeg blind zijn. Om de haverklap lag er zo'n opgezwollen donkerbruin kadaver langs de weg.

Na een bocht gerond te hebben, stuitten ze op een voertuig. Toen Archie vier was, wist hij al hoe zo'n ding heette: een zwanenhalsoplegger, een enorme lege aanhanger die werd voortgetrokken door een vastberaden tractor. De bestuurder negeerde de auto achter hem met de lokale onverschilligheid voor een verwante invasieve soort, en tufte rustig met zijn aanhanger de heuveltjes op en af. Het duurde een paar kilometer voor hij afsloeg en zijn erf opreed, en daar brak ook de draad van Ariadne, of wat het ook was dat hen met de satellieten daarboven verbond. De gps wist niet meer waar ze waren en nu moesten ze de routebeschrijving volgen die Amanda, de meesterplanner, gelukkig op haar laptop had opgeslagen. Linksaf en dan rechtsaf, dan linksaf, weer linksaf, dan na ongeveer twee kilometer weer linksaf, dan na een kilometer of vijf rechtsaf, niet helemaal verdwaald, maar ook niet helemaal niet verdwaald.

2

Het was een witgesausd bakstenen huis. Dat dusdanig getransformeerde rood had iets bekoorlijks. Het huis zag er oud en toch nieuw uit. Stevig en toch licht. Misschien was dat wel een ten diepste Amerikaans verlangen, of gewoon een moderne behoefte, om een huis, een auto, een boek of een paar schoenen te hebben die deze twee uitersten in zich verenigden.

Amanda had de woning gevonden op Airbnb. ‘De ultieme ont-snapping’ luidde de wervende tekst. De intieme toon van de advertentie had haar aangesproken. *Stap ons lieflijke huisje binnen en laat de wereld achter.* Ze had de laptop, die warm genoeg was om maagkanker te veroorzaken, aan Clay gegeven. Hij had geknikt en iets vaags gemompeld.

Maar Amanda had de vakantie erdoorheen gedrukt. De promotie was met een loonsverhoging gepaard gegaan. Nog even en Rose zou een laatdunkende middelbare scholier zijn. Op dit moment waren de kinderen tenminste nog grotendeels kinderen, al was Archie al ruim één meter tachtig. Amanda kon het misschien niet meer herbelevén, maar ze kon zich Archies hoge meisjesstem en het wurmpje Rose op haar heup nog heel goed herinneren. Het was een cliché, maar wat zou je je op je doodsbed herinneren: de avond dat je een paar klanten meenam naar dat oude steakhouse in Thirthy-Sixth Street en naar hun vrouwen informeerde, of die keer dat je lekker in het zwembad ronddobberde met je kinderen,

hun donkere wimpers parelend van het chloorwater?

‘Dat ziet er goed uit.’ Clay zette de motor af. De kinderen maakten hun gordels los, duwden de deuren open en sprongen op het grind, geestdriftig als Stasi-agenten.

‘Wel in de buurt blijven,’ zei Amanda, hoewel dat onzin was. Ze konden nergens heen. Hooguit naar het bos. Ze wilde niet dat ze de ziekte van Lyme opliepen. Dit was gewoon haar manier van moederen: haar autoriteit laten gelden. Haar kinderen luisterden allang niet meer naar haar dagelijkse gemopper.

Het grind maakte zijn grinderige geluid onder Clays leren auto-schoenen. ‘Hoe komen we binnen?’

‘Er moet een kluisje zijn.’ Amanda raadpleegde haar telefoon. Geen netwerk. Ze bevonden zich niet eens op een weg. Ze hield het apparaat boven haar hoofd, maar de staafjes weigerden zich te vullen. Ze had de informatie opgeslagen. ‘Het kluisje hangt aan het hek naast de zwembadverwarming. De code is zes, twee, negen, twee. De sleutel is van de zijdeur.’

Het huis stond in de schaduw van een strak gesnoeide haag, iemands trots, als een sneeuwwal, een muur. De voortuin werd omgrensd door een houten hek, wit, zonder een spootje ironie. Er was nog een hek, een omheining van paaltjes en ijzerdraad rond het zwembad, om de verzekeringspremie te drukken, en ook omdat de eigenaars wisten dat herten makkelijk in lastige situaties verzeild raken. Stel dat je een paar weken van huis was en zo’n stom dier in het zwembad verdronk; het zou opzwellen en ontploffen, een afschuwelijke bende. Clay ging de sleutel halen. Amanda stond in de verbluffende, vochtige middag te luisteren naar dat vreemde geluid van bijna volkomen stilte dat ze zo had gemist, of beweerde gemist te hebben, omdat ze in de stad woonden. Ze hoorde een insect brommen of een kikker of misschien wel allebei, ritselende bladeren in de wind, de gewaarwording van een vliegtuig of een grasmaaier, of misschien het geluid van het verkeer op een snelweg ergens in de verte dat haar bereikte, zoals de aanhoudende golfslag van de oceaan je bereikt als je in de buurt van de

ocean bent. Ze waren niet in de buurt van de ocean. Nee, dat konden ze zich niet veroorloven, maar ze konden hem bijna horen, een kwestie van wilskracht, van genoegdoening.

‘Daar gaat-ie dan.’ Clay draaide de deur van het slot, terwijl hij een overbodige beschrijving gaf. Dat deed hij wel vaker, dan betrapte hij zichzelf erop, wat pijnlijk was. Binnen hing de serene atmosfeer die bij dure huizen hoorde. De stilte betekende dat de constructie betrouwbaar en stevig was, dat alle organen harmonieus samenwerkten. Het zuchten van de airco, de waakzaamheid van de dure koelkast, de betrouwbare intelligentie van al die digitale venstertjes waarop de tijd nagenoeg gelijktijdig versprong. Op een voorgeprogrammeerd tijdstip zouden de buitenlichten aanspringen. Een huis dat amper mensen nodig had. De vloer was van brede planken die afkomstig waren uit een oude katoenfabriek in Utica, zo strak gelegd dat er geen kraakje of zuchtje klonk. De ramen waren zo schoon dat er zich elke maand wel een vogel misrekende en met een gebroken nek in het gras aan zijn einde kwam. Kundige handen hadden hier hun werk gedaan, de rolgordijnen opgetrokken, de thermostaat omlaag gedraaid, de tafels en het aanrecht schoongemaakt, de stofzuigerslang in de kieren van het bankstel gestoken en de kruimels van biologische tortillachips en verdwaalde muntjes opgezogen. ‘Dit ziet er goed uit.’

Amanda trok haar schoenen uit bij de deur, dat vond ze heel belangrijk, om je schoenen uit te trekken bij de deur. ‘Het is prachtig.’ De foto’s op de website hadden een belofte ingehouden en die was ingelost: de hanglampen die boven de eikenhouten tafel zweefden, voor het geval je ’s nachts een puzzel wilde leggen, het grijze marmeren keukeneiland waar je jezelf al deeg zag kneden, de dubbele gootsteen onder het raam dat uitkeek op het zwembad, het fornuis met de koperen kraan erboven, zodat je een pan kon vullen zonder hem daarna te hoeven verplaatsen. De eigenaars van dit huis waren rijk genoeg om aan alles te hebben gedacht. Zij zou aan het aanrecht de vaat doen en Clay zou aan de andere kant van het raam een biertje staan drinken bij de barbecue, ter-

wijl hij een oogje hield op de kinderen, die in het zwembad aan het spelen waren.

‘Ik haal de spullen wel even uit de auto.’ De verborgen boodschap was duidelijk: Clay ging een sigaret roken, een slechte gewoonte die zogenaamd geheim was. Amanda ging het huis verkennen. Er was een ruime kamer met een televisie en openslaande glazen deuren naar de veranda. Er waren twee vrij kleine slaapkamers, in de kleuren groenblauw en donkerblauw, gescheiden door een gezamenlijke badkamer. Er was een grote kast met strandhanddoeken en een wasmachine met een droger erbovenop. Een lange gang die volhing met brave zwart-witfoto’s van strandtaferelen leidde naar de grote slaapkamer. Behalve smaakvol was alles ook goed doordacht: een houten kistje om de plastic fles wasmiddel aan het oog te onttrekken, een grote zeeschelp met een zeepje erop, nog in de papieren verpakking. In de slaapkamer stond een kingsize bed, zo groot dat het nooit door het trappenhuis van hun appartement op de tweede verdieping zou passen. De badkamer en suite was volledig wit (tegels, wasbak, handdoeken, zeep, een witte schaal met witte schelpen), die merkwaardige illusie van puurheid om aan de realiteit van je eigen uitwerpselen te ontsnappen. Uitzonderlijk, en dat voor maar driehonderdveertig dollar per dag, plus de schoonmaakkosten en de borg. Vanuit de slaapkamer zag Amanda haar kinderen, die zich al in hun sneldrogende lycra zwemkleding hadden gewurmd, op het rimpelloze blauw afrennen. Archie, lange ledematen en scherpe hoeken, rond de roze tepels op zijn nog nauwelijks ontwikkelde borst ontsproten bruine krulletjes. Rose, mollig en schommelend, nog bedekt met donzig babyhaar, haar gestippelde badpak een beetje te strak rond haar benen, waardoor haar spleetje zich scherp aftekende. Een verwachtingsvolle kreet en toen sprongen ze met zo’n verrukkelijke klets in het water. In het bos daarachter schrok iets op door het geluid, vanuit de groen-bruine achtergrond fladderde het haar blikveld binnen: twee dikke kalkoenen, dom en wild en verbolgen over de inbreuk. Amanda glimlachte.

3

Amanda ging boodschappen doen. Ze waren langs een winkel gekomen en ze volgde dezelfde weg terug. Ze reed langzaam, met de raampjes open.

De winkel was koud, helder verlicht, met brede paden tussen de schappen. Ze kocht yoghurt en bosbessen. Ze kocht kalkoenfilet, volkorenbrood, mayonaise en van die korrelige modderkleurige mosterd. Ze kocht gewone chips en tortillachips en een potje salsadip met koriander, ook al weigerde Archie koriander te eten. Ze kocht biologische hotdogs en goedkope broodjes en dezelfde ketchup die iedereen kocht. Ze kocht koude harde citroenen, mineraalwater, een fles wodka en twee flessen wijn van negen dollar per stuk. Ze kocht spaghetti, gezouten boter en een bolletje knoflook. Ze kocht dik gesneden bacon, een kilo bloem en een geslepen glazen flesje ahornsiroop van twaalf dollar, als een kleverig parfummetje. Ze kocht een pond koffie, die zo sterk was dat ze hem door de vacuümverpakking heen kon ruiken, en ongebleekte koffiefilters. *If you care?* Nou en of! Ze kocht drie rollen keukenpapier, een spuitbus zonnebrand en een potje aloëveracrème, omdat de kinderen de bleke huid van hun vader hadden geërfd. Ze kocht van die luxe crackertjes die je op tafel zette als je gasten had, en Ritz-crackers, die iedereen het lekkerst vond, kruimelige witte cheddar, hummus met extra veel knoflook, een harde salamiworst en van die worteltjes die ze zo lang in de wastrommel heb-